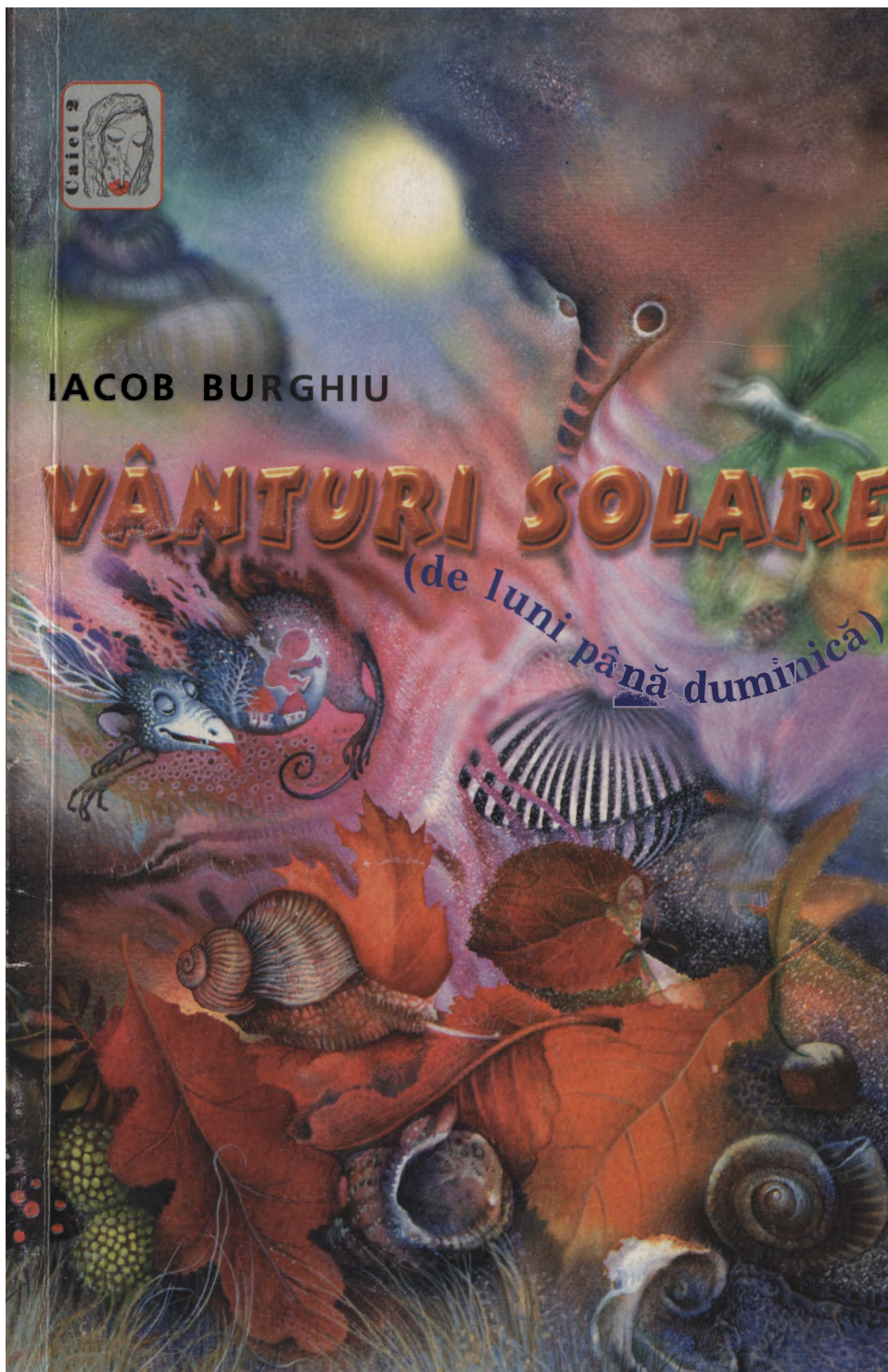

IACOB BURGHIU

VÂNTURI SOLARE

(de luni până duminică)

Iacob Burghiu

Vânturi solare

(de luni până duminică)

Versuri

Julian

CZU 859.0(478)-1

B 94

Lector: *Igor Crețu*

Corector: *Tatiana Chiriță*

Coperta, prezentare grafică: *Marina Andruhin*

Machetare computerizată: *Ghenadie Popescu*

Editori: *Petru Rusu, Silvia Ursachi*

© Iacob Burghiu 1999

ISBN 9975-922-37-6

© Editura "IULIAN" 1999

Apărut: 1999. Format: 84x108 1/32

Coli tipar: 2,58. Coli editoriale: 2,2. Tiraj 2000 ex.

Semnat în tipar: 23.06.99

F.E.P. "Tipografia Centrală"

MD-2068, Chișinău, str. Florilor 1

Departamentul Activități Editoriale, Poligrafie,

Aprovizionare cu Cărți, Biblioteci.

INCHIN ACEASTA CARTE
SOȘIEI MELE, SVEJLANA

prima ediție

NU TE TEME, DRAGĂ, DE IARNĂ

Nu te teme, dragă, de iarnă.

Iarna

e albul viscolului

împlânzit

sub pașii noștri.

Uite cum scapără

sub scoarta ei albă

cascadele multicolore

ale anului nostru alb.

Alb e tărâmul

unde mișună albi

hoții de stele.

O buruiană albă

lovește cu fruntea

țeva albă

a puștii unui pădurar.

și își scutură sămânța fierbinte

prin cuiburi înghețate.

Albă, o mână subțire

pictează pe geamuri:

vise albe,

aripi albe,

născătoare de albe grădini.

Alba nopții

găsindu-mă alb

la ușa ta albă.

Albă,

fierbinte și tu

pe blana albă a iernii.

Nu te teme, dragă, de iarnă.

Iarna

e mägura albă,

pe creasta căreia

un cocș alb

trâmbițează

iminența

unor albe ninsori

peste noi doi,

dactilografiati cu albă dragoste

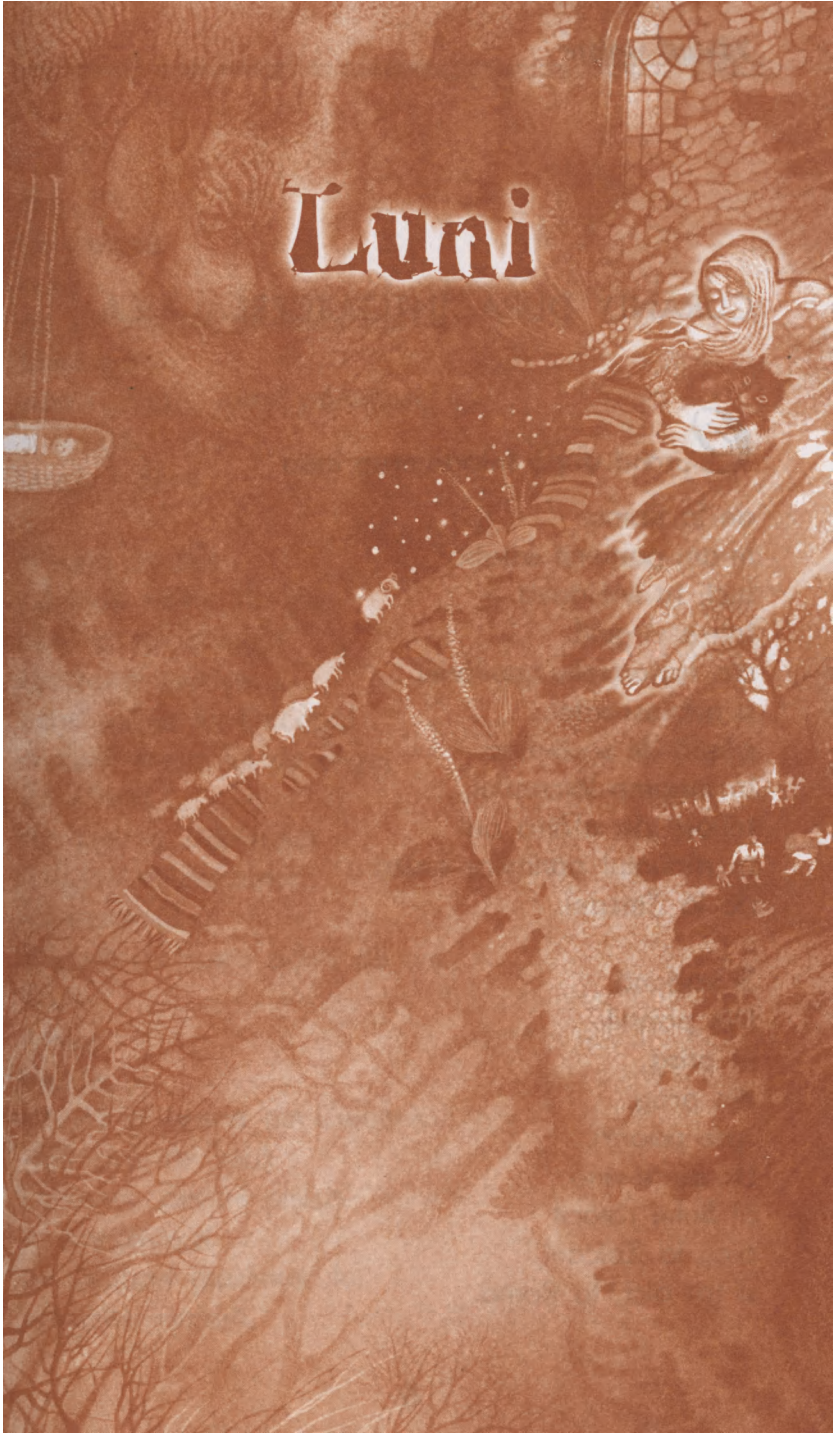
pe hârtie indigo.

Nu te teme, dragă, de iarnă.

Ea e duminica,

duminica noastră albă.

Burghiciu

CURÂND DUPĂ ÎNTOARCEREA MEA

Curând după întoarcerea mea

de la Roma
m-am pomenit ostatic
aici, în Moldova,
într-o virgulă
din hrisoavele copilăriei
și adolescenței,
păzită de soră-mea
în magma lăicerului,
înflorit de atâția ani
în atriumul părinților noștri
de la Zeicani.

Și iată-mă.
Din poartă
în prag,
din prag
spre poartă...
Un du-te-vino
al fiului rătăcit
aici, la Zeicani,
și tot aici, la Roma.

Fiori
de troscot
curg
de pe treptele amfiteatrului
Colosseum,
peste pragul vetrei părintești,
și leagă,
leagă milenii.

Steaua de sus
aprinde nalba de jos
spre o coincidență
de fapte istorice:
când sabia lui Decebal
a oprit inima lui de rege,
tot atunci
din palma Ziditorului
a căzut în cutremur
Colosseumul...
Răsună de după ziduri de ani
țipete,
vaiete,
răgete...
răsună în arena din Zeicani...
Văd cum de frică
tigroaica devine pisică
și, frecându-și
de piciorul gladiatorului
spinarea tărcată,

Vânturi solare

urcă șireată,
urcă în poala surorii mele,
care s-a întors de la prășit
și odihnește, vestală dacă,
pe prispa albă, romană.
Gladiatorul se clatină
ca bradul de munte...
Cad pietre,
steme,
țărături de imperiu...
Apoi ploaia
răzmoaie valul lui Traian.
Rămâne Columna,
unica,
în restaurare
și în veșnicie,
cu trecători
orbi, neștiutori...

Soră-mea,
coborând privirea plină de ploaie
de la steaua polară
spre fruntea mea,
refuză starea de virgulă,
își lasă galoșii pe prispă,
pe prispa penajilor din Zeicani,
și pornește desculță
spre centrul Romei,
lăsându-mi tigroaica-n ogradă.

DELIR SPECIFIC SPIRITELOR FOARTE LUCIDE

... delir specific spiritelor foarte lucide,
vigoarea și acuitatea unei vederi acide,
sunt forța motrice a două trenuri,
antrenate unul către altul
pe același ecartament...
Corpul meu, sufletul meu,
fiind în unul și-n altul,
provoacă în final
o ciocnire
imaginară,
în urma căreia toate devin reale,
insuportabil de reale,
iar criticul impresionist,
devenit cronicar,
consemnează pe o filă de strigăt și vaiet:
Astăzi,
la orele zero și zero minute,
pe tăcute,
un tren a fost lovit de un fluture,
care a adormit vigilența unor funcționari
imperiali
și, fără permis,

Vânturi solare

a urcat în trenul
plin cu satisfacțiile, cu necazurile
și chiar cu dramele
pasagerilor privați de imaginație,
scandalizați
sub coifurile lor
ruginii...
Vai, ce vers-șobolan,
cu coadă lungă de-un an,
frecventând baluri de foamete
și ronțăind
dansuri clasice,
sub acordurile
tarafurilor de lăutari moldoveni!

MĂ ENTUZIASMEAZĂ COMPORTAMENTUL

*M*ă entuziasmează comportamentul

aparent paradoxal
al umanoidului în ceea ce are
mai scump — privațiune de creier.

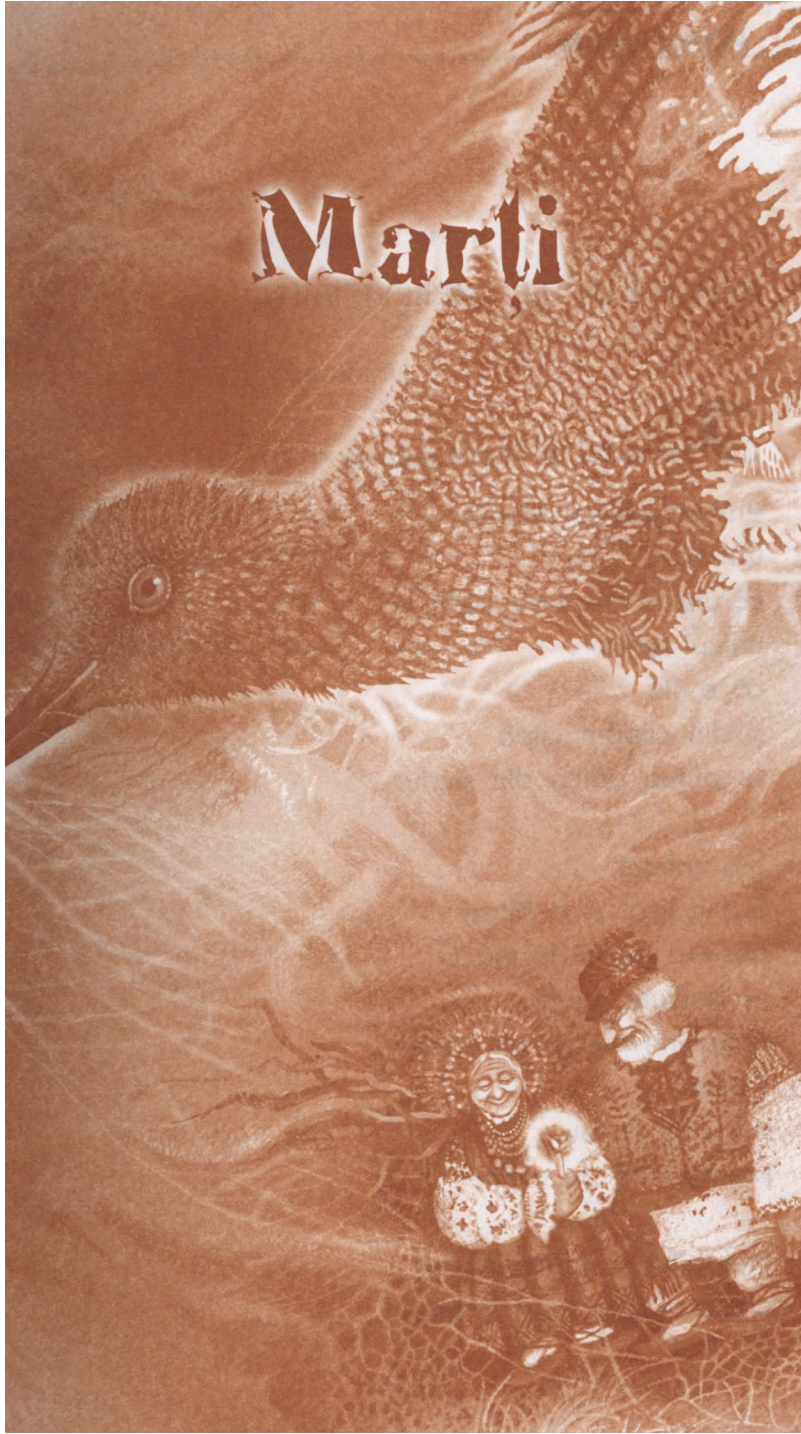
Creierul, după operația făcută de extraterestrii
terestri,
a devenit o frunză de brusture,
pe care se plimbă cirezi de buburuze
în zadarnica tentativă
de a-și desface elitrele
pentru zbor.
Cu ochii în pământ,
brusturele
vegetează,
ignorându-l pe Dumnezeu,
care, coborât printre noi,
în fiecare zi,
de vreo două milenii,
caută
un umanoid

Vânturi solare

după chipul
și asemănarea Sa.

Edenul a încremenit
în așteptarea unei biografii
coborâte din vechii latini,
care depistau genii
în orice parlament al buburuzelor
aflăte în ședință
de imponderabilitate...

Marti

INEFABILUL ȘI IMPREVIZIBILUL

Inefabilul și imprevizibilul,
era un bărbat blond,
un mort,
căruia îi creșteau colții —
unicul semn
că e viu
și din clipă-n clipă
se putea ridica din sicriu.

S-a ridicat.
S-a ridicat și a lătrat
peste-o mare de maci:
— Baciule, baci!
Aveai nevoie de-un câine?...
Câine
am să-ți fiu eu
pentru ziua de mâine.

Inefabilul și imprevizibilul,
era un câine mort și blond,

colții căruia descreșteau.
Și acesta era semnul, unicul semn
că e viu.
Dar...
nu s-a mai ridicat din sicriu.
Sicriul
devenise un coș,
un coș purpuriu
în care plângea pruncul
Isus,
mușcat de un om roș.

AM ZUGRĂVIT O PAJURĂ

*A*m zugrăvit o pajură măiastră.

Am zugrăvit-o cu un spin albastru.

Soare nu am avut.

Nici lună, nici stele.

Am zugrăvit-o la jarul unei casolete

cu mirodenii —

amintirile mele...

Vântul era pânza pe care pictam,

o pânză aspră și rece de ram.

La răsăritul soarelui

am recitit culorile

ca pe niște odoare uitate,

vechi, ruginite,

din ochii

speriați ai bunicii.

Bunica se întorsese acasă

și-l căuta pe bunel prin ogradă,

să-l probezească,
de ce a dus-o la groapă
în rochie de mireasă?...
Iar de pe lumea cealaltă
bunelul,
zâmbind șiret,
a aruncat fatca
în ogradă
și a urcat, în doi cu bunica,
pe aripi de pajură măiastră,
spre o nouă constelație cerească.

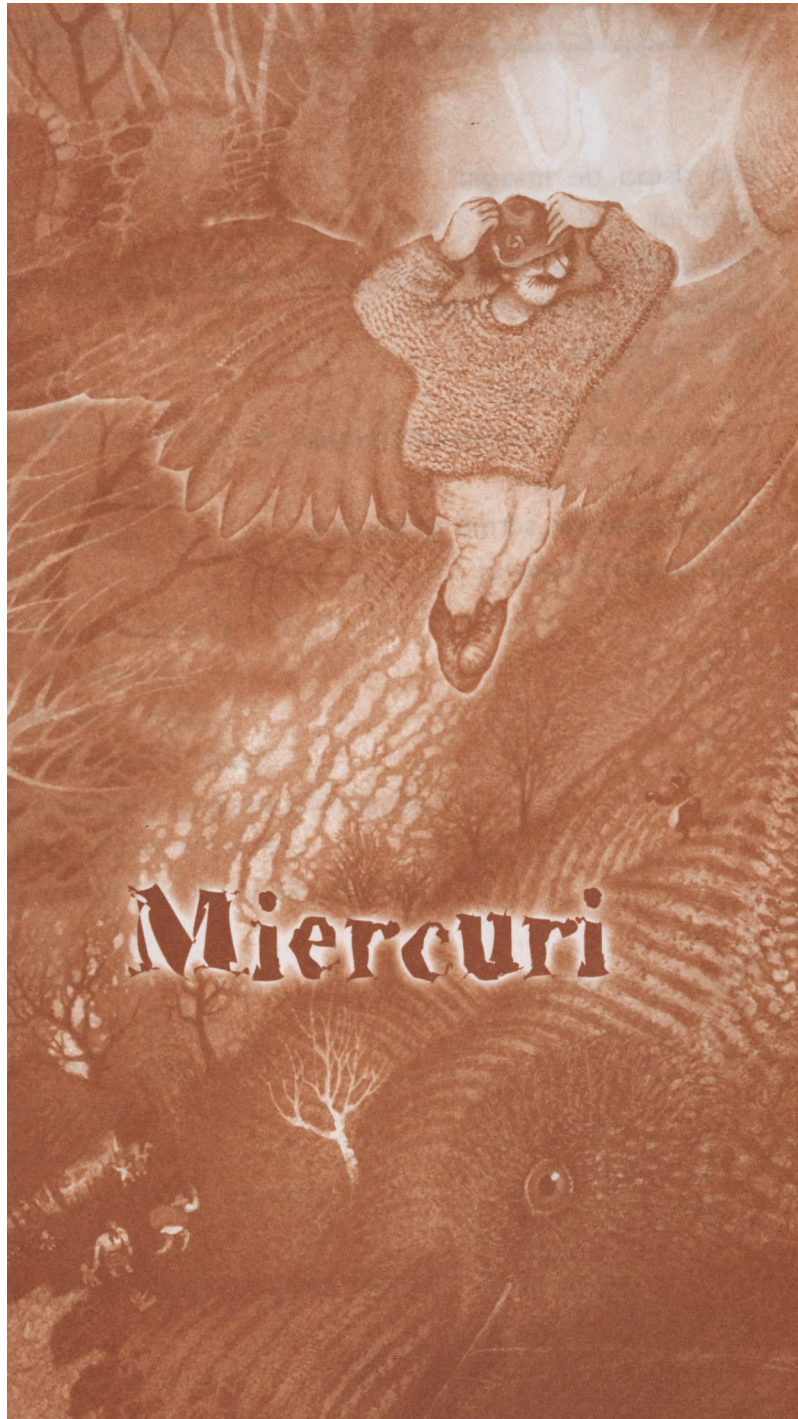
IMPRIMATE ÎN MEMORIE

In memorie am imprimate

imagini sărate,
cu umbre
care
trag în oameni,
râd, discută
despre o fată,
care ieri, la prânz,
sărind peste sârma ghimpată,
fără cărare și punte,
a trecut un râu și-un munte.

Muntele,
pe urmele fetei,
s-a făcut șes
încărcat
de memorie,
în care astăzi oamenii
sapă
și dezgroapă relicvele istoriei.

Din risipa de imagini
istoricul
inaugurează un muzeu
consacrat destinului fetei
și al muntelui,
dar până la urmă
îl rebutează la capitolul «mituri»,
pentru că a găsit,
între palme de sârmă ghimpată,
râul curgând înapoi.

VIOLENȚĂ INSTANTANEE

De cum mă trezesc,
simt nevoia să mă înalț în văzduh.
Îmi iau zborul pe nesimțite
și plutesc, și mă avânt,
din aripi bătând,
deasupra deșertului,
cu vederea ațintită spre soția
și toată familia mea,
care aleargă jos, între dune,
între vânturi și valize,
prin imensitatea vidului...
Și nu pot nici eu, și nici ei,
să străpungem membrana
galbenă ca aurul,
care acoperă
trupul de jar al deșertului
și care vibrează cu prudență,
dezvăluind forme neașteptate
de violență.

De cum adorm,
ating pământul,

Vânturi solare

undeva în centrul
de greutate al corpului meu...
Aterizez și devin
unul din acei cetățeni hoinari,
pentru care a străbăte un oraș
înseamnă o plimbare prin goluri
subterane
și ruine
păgâne,
care mă avântă
undeva înăuntru,
în microcosmos.

Azi soția, cu o banală lozincă,
mi-a frânt o aripă,
servindu-mă cu o cafea
de aduceri aminte.
Sorb și cafeaua mă soarbe,
cafea neagră, amară,
în timp ce întreaga familie zboară
sus-sus,
deasupra membranei
de aur,
printr-o volbură albă-albă,
în macrocosmos.

AR MAI FI...

*A*r mai fi atâtea întrebări de pus,
dar democrația ierbii a ajuns sus
și Dumnezeu nu mă vede din verde,
iar necuratul crede că nu mă mai pierde.
Vânzători au devenit până și academicienii,
vânzători de roșii și pepeni...
Și numoi un tren tot oleargă
din prezent în viitor,
din viitor în prezent,
un tren ol istoriei,
plin cu zioare și reviste,
care urmăresc o furnică
ce poartă pe umeri
pământul,
într-un bob de grâu.

Doomne, noi, discipolii tăi,
om devenit actori
și purtăm lo subțiori

Vânturi solare

discursuri moderne,
care dau pinteni cailor zburători,
împotmoliți
printre acte juridice...
Iar Maica Maria coboară
din bolți de arhitectură
străbună,
coboară, cântând
un imn
pentru ghețarii care se topesc
pe buza zilei de ieri.

RĂNILE MELE

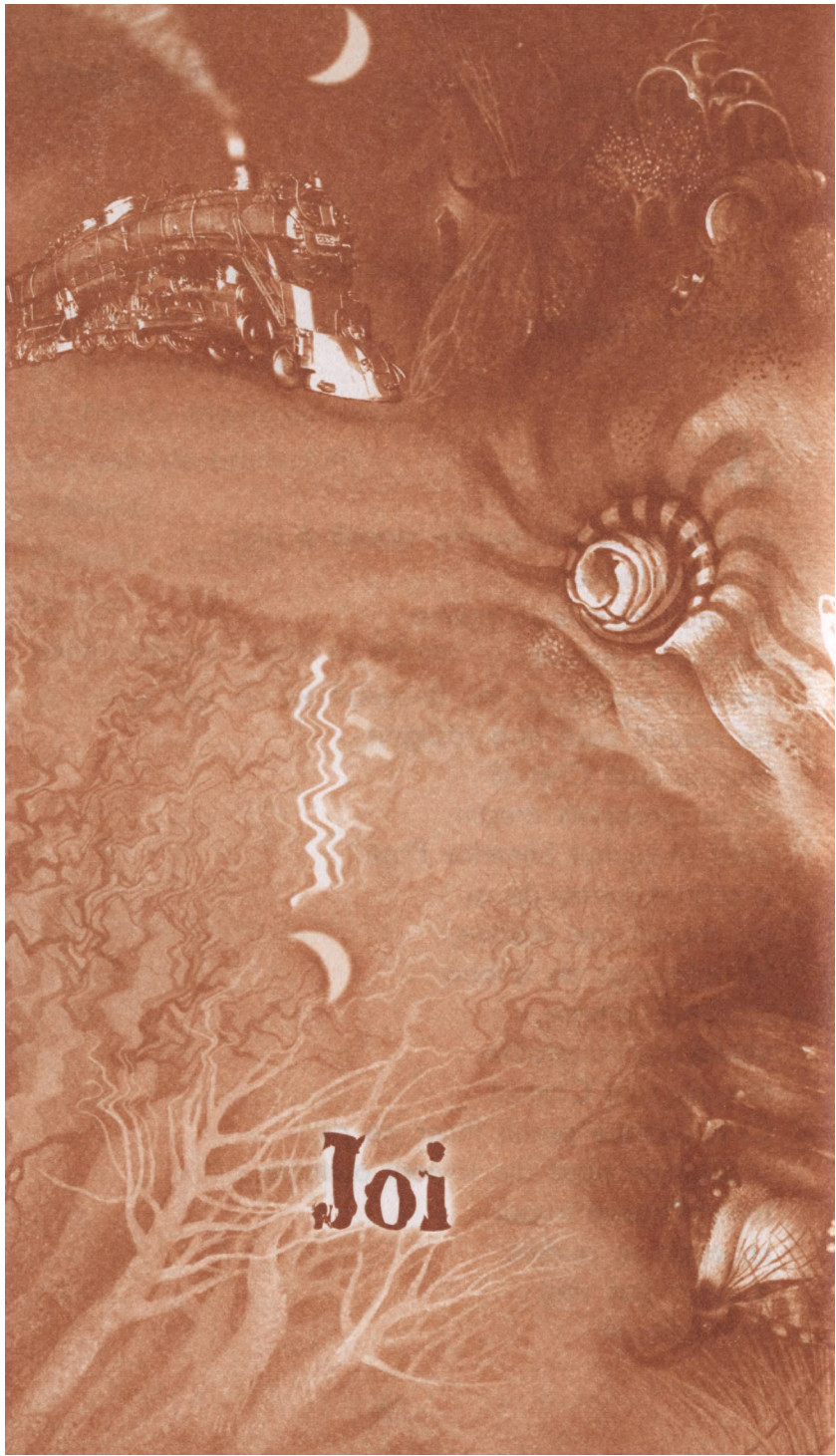
Sângerez

de ultima sonată pentru vioară și pian
a lui Beethoven.

Bătându-mi cuie în palme,
nesăbuitul vampir
pare să ocupe un loc deosebit
pe lemnul care m-a răstignit.

Nu, nu sunt Cristos!
Ci un proaspăt creștin
care în ajunul Sfintelor Paști
a scăpat turma de oi
pe imașul unei icoane,
în hălăciuga de ierburi
și vânturi amare,
uluitor de înnoitoare.

Nu, nu sunt Cristos!
Ci o variație pe-un fluiet de os,
și subtilele fibre ale învierii amintite
îmi înfășoară trupul
cu o primă audiție
a propriilor răni
tă-mă-du-i-te!

CINEVA MI-A BĂTUT ÎN UȘĂ

Cineva mi-a bătut în ușă.

Deschid. Nimeni.

Cineva mi-a bătut în cântec.

Deschid. Nimeni.

Cineva mi-a bătut în inimă.

Deschid. Nimeni.

Cineva mi-a bătut în mormânt.

Deschid. Ea,

sapa,

pe care cândva, în adolescență,

am aruncat-o

peste mări și țări,

și mama, căutând-o,

a rămas în ziua de ieri.

ÎNCĂ DIN COPILĂRIE

Ziuă se stinge în carapacea ei
milenară și roșie,
aducându-mă la capitolul imaginație:
Pășesc printr-o pădure în primăvară,
care miroase a frunze și ierburi,
arse de brume și geruri,
a rațe înghețate
și a toamnă târzie cu clavecin.
Muzica izbucnește din laptele acru
uitat în frigider,
și buciună sângele în prunduri...
O răstignire,
o fântână cu coarbă,
și mai la deal de stână
o târfă bătrână
care îmi taie curele din inimă —
cărări și drumuri —
și mi le vinde
pe importante crâmpie de viață:

o seară petrecută la o mănăstire
cu trecutul omis din manuale;
un șarpe care m-a mușcat
și s-a otrăvit;
o piatră de moară
care mi-a măcinat duminica...
Și pentru toate
m-a lăsat într-o răspântie,
să ocolesc
acea carapace purpurie
care mi-au pus-o în față,
jărat,ic,
încă din copilărie.

RUPE, DOAMNE...

Rupe, Doamne, pragurile

apei care ne unește
și ne desparte!..
Eu pe-un mal,
tu pe alt mal.
Același cer
ne citește
tăcerea
și umbra,
și graiul
miilor de ani,
care lovesc în mal
și dezgroapă
amintiri —
solzi antici
ce scapără și ard,
topind sârma ghimpată
de pe ochii noștri
tineri de dragoste.
Iar luna daco-romană
se afundă în apă
până la astrul de veghe,
de unde ne vede,
sărind în memorie,
cerneala zilei de mâine.

Vineri

SUNT LA UN HOTAR

Sunt la un hotar de pădure
și de toamnă,
caut sălbatica fiară
cu trecutul în burtă,
s-oucid cu spectacolul miilor de plugari
ortomani,
pe care ea i-a mânat în ocol.

Pădurea chiuie
la urechea toamnei,
să ocrotească
trecutul din burtă,
ca pe-o femeie gravidă,
însă fiara,
perfect calmă,
roade osul trecutului,
tolănită, cu-n picior
întins filozofic în viitor.

Și totuși nu sunt dispus să cedez
atât de ușor

lupta cu filozoful animal carnivor...
Pradă îndoielilor,
discut cu el
despre cer,
despre cuie dacice,
care n-au ruginit până acum,
despre dorințe
realizate
cu-n efort limitat,
despre țărâna plugarului
flămând de Dumnezeu,
ce s-a mântuit,
tăinuind
lâna de aur
a mioarei noastre
rătăcite...

ZIUA ÎN AMIAZA MARE

Ziuă în amiaza mare,
în catedrala Sfinților Apostoli
Petru și Pavel
au intrat un iepure de câmp,
o pasăre albă
și un cal nătărău și bătrân.

Calul fonfăie din gingii
ceva despre femei
care iubesc și sunt iubite
fără vamă,
sub clar de lună.

Iepurele punctează cu ochii
pe pânza Sfântului Aer
nevinovata lui fugă,
însângerată de vânători.

Pasărea albă
se zbate între vitralii,
luminând din când în când
cu aripa fierbinte
fețele Sfinților Apostoli
ce se trezesc
sub geana uimită
a sfiosului iepure
și a bătrânului cal.

ÎNTIND MÂNA

Întind mâna...

Confesiunea
erupe
din mine
într-un delict
de evaziune.
Iar pe la dricul zilei
plumbul ei
îmi apasă cugetul...
Clipele
par pietre nesfârșite...
Respirația
e o apă curgătoare
de munte,
cu cascade
și treceri subterane
mute.
Și mă trezesc dansând.

Fără un sunet.
Muzicanții beau bere cu sticla.
Numai toboșarul
îmi bate inima
și privirea.
Încerc să-mi fac cruce,
dar degetele nu se adună,
și caut icoana
din care ziua
din ziuă răsare
și luminează drumul
unui Giordano Bruno.

Sambata

DE CE STEAUA...

De ce steaua cărbunelui
e ca noaptea de neagră?...
De ce dulăul are
un lup
la care
nu latră?...
De ce stâlpul porții ,pă
la propria lui poartă?...
De ce vârful plopului
mână oițe pe cer?...
De ce iarăși plouă
și plouă cu piatră tare?...
Și unde-i Esop,
să-i dăm ascultare?...

Esop e aici...
la steaua cărbunelui,
unde lupul latră la câine,
unde poarta e fără stâlpi
și oițele fără plop,
unde piatra e tare ca ploaia
și în ea
Esop
își spală picioarele
care l-au adus.

DISTINSUL POET

Distinsul poet, sprijinit în baston,
mestecă-alene un epocal Panteon
și prin strunga dinților de aur
îl scuipează, să-l eternizeze
astru pe cer.

Distinsa doamnă a distinsului poet
derulează involut o primăvară
în premieră,
când și când furând
cu ochiul
spre acel corn de lună nouă,
pe care un tânăr poet
i l-a lăsat pe emailul unghiilor.

Istoria creșterii și descreșterii
acelui răsărit de lună
include pagini puțin memorabile

despre odraslele distinsului cuplu,
odrasle
care,
îngropate sub jăratul iernii,
în fața ecranului azuriu,
dormitează cu demnitate în fotolii.
Iar în scenă actorii
cer timp suplimentar
pentru implementarea zborului jubiliar
al distinsului poet, care uită
de fiecare dată
să se întoarcă acasă.

POSIBILUL IMPOSIBIL

Posibilul imposibil

e o linie paralelă
cu imposibilul posibil,
plecat vineri,
spre a reveni
tot într-o vineri,
dacă trenul de dragoste
va evita rocada fatală.

Dominica

FLOAREA DIN FEREASTRĂ

Dincolo de fereastră

cădelnițează
o lumină slabă,
turcoază.
În piața centrală
a orașului
oamenii
mai comunică
prin flăcările lumânărilor
ce ard ici-colo
cuiburi,
cuiburi...

Păsările nu mai zboară,
cusute fiind
în loc de nasturi
la umeri și buzunare.
O țigancă
vinde ghiocuri cântătoare.
Fotoreporterii

propun trecătorilor
imagini și abecedare
de la prima
Mare
Adunare
Națională...
Ecolul fixează
pasaje apocaliptice
din cărți apocrife.

Apoi vulpea neagră a nopții
pășește
peste toate...
Și în catedrala aceasta
mare a orașului,
sub cupola cerului,
vântul citește flăcările
lumânărilor
și frunzărește o biblie
uitată pe cenușa asfaltului...

Astăzi, în blocul de vizavi,
la ultima fereastră,
o floare de lămâiță,
încheiată la toți nosterii,
moore
de prea plinul dragostei.

ACUM

*A*cum, când Dumnezeu s-a retras
undeva departe,
pe litoral,
și-n lipsa lui
agonizează un final de secol,
refuzând să moară,
Adam, un tânăr evadat din scripturi,
aleargă prin oraș,
răsfoiește străzile,
timpurile, privirile,
tună, fulgeră, dărâmă:
o caută pe Eva,
care în preziua
evenimentului
plecase la doctor să-și trateze
o carie dentară.
Doctorul, un lucifer galant,
o invitase pe Eva
la o cură submarină
de nămol...
După o zadarnică
așteptare,
Dumnezeu, văzând marea ieșită din maluri,
s-a retras pe tronul lui din rai
și, fără să ne blesteme,
i-a mai extras o coastă lui Adam.

ASTĂZI AM PROPUS SPRE VÂNZARE

*A*stăzi am propus spre vânzare

vânturilor solare —
opinii pestrițe,
atitudini șovăitoare,
câteva perfecte clișee,
fantoșa unor intenții binevoitoare,
broasca țestoasă
a elanurilor mele secrete,
sâmburele iubirii unei fete,
un senin care fierbe
în butoaie,
o canotieră veche de paie...

Vând
solarului vânt
tot ce-am strâns,
tot ce m-a nins,
umilitor și trist,
din înserarea lui Crist,
în schimbul câtorva cuvinte
confidențiale
cu Dumnezeu,
despre copilăria Lui
de ieri
și de mâine...

Într-o pânză de lut și visare

Tentația unei axiale nuvele cinematografice, derulându-se fragmentar, dintr-un disc esoteric pe ecranul imaculat al unei existențe virtuale, ce pare a se fi întâmplat în spațiul dintre candoare și prihană al unei inconștiente și imemorabile copilării, sau în secolul ancestral, zei-khan, al sacralității paradiziace, adică în spațiul unde sufletul strivit își retrage căprioarele vâdate de flămânzii ogari ai cotidianului — aici, în zona acestor invincibile tentații de frumos și aspirații de refacere spirituală își găsește refugiul acest hidalgo solitar al imaginii poetice care este Iacob Burghiu.

Cunoscându-i anterior filmele, prozele, pledoariile pentru adevăr și virtute artistică și întâlnindu-i numele sub mai multe texte citite cu diverse ocazii, cunoșteam, firește, definițiile critice ale acestei generații cine-prozo-poetice talentate, care a anticipat coborârea absurdului postmodernist pe tânguioasa noastră vatră mioritică. Aveam, deci, idee despre coordonatele acestei stilistici, totuși, la auzul primelor texte, anterior rostite de Iacob Burghiu tradițional, cu prilejul unor sărbători/jubilee, mai păstram careva temeri să nu-mi înșale așteptările un eventual manuscris înjghebat în pripă, sub incidența unor oportunități de moment. Acum, în fața unui manuscris pregătit să ia calea tiparului, pot răsufla ușurat, zicând — este cartea!

*Închegată domol, dar temeinic și coerent, după un stagiu inerent prin sertarele căutărilor ezitante, această carte de **Vânturi solare** demonstrează, cred eu, convingător, că Iacob Burghiu și-a depășit decisiv canicula derivei, cu siguranță adulmecându-și gulfstream-ul poetic. Piedicile s-au rupt, afirmă autorul, așadar, depășirea de sine este ireversibilă. Într-o impresie de ansamblu, acest volum de poeme inedite, semnat de Iacob Burghiu, are consistență,*

concepție, fior și sistem. Deși pline de referințe mitologice, de simboluri și fragmente de mit, textele lui Iacob Burghiu nu vin din lecturi, sau nu atât din literatură, cât dintr-o realitate gândită în imagini picturale, cinematografice, cu multiple conotații culturale și literare. Discursul liric se sprijină pe scilipuri «imprimare în memorie», uneori frizează diatriba neîmpăcată, alteori atinge sensuri psalmodice... În esență, poetul desfășoară formula unui mioritism postmodernizat, care, tentat de angoasele timpului, acceptă totuși schema diurnă ca pe o carcasă logică, însă valabilă să dea oarecare curs și coerență acestui periplu existențial. Logica vieții e, de fapt, cu totul alta: dacă acceptăm iarna ca pe o duminică, o finalitate a sărbătorii ființiale, sau ca pe o împăcare de final. Aceasta deoarece în alambicata frază a vieții circumstanțele modale sunt întretăiate de cele temporale, fatale, predicative, adeseori chiar fără careva motivații substanțiale, și aici gândirea imaginativ-asociativă a autorului este mai autentică, depășind surprinzător orice fel de scheme și-ar impune.

Simțind că **“edenul a încremenit în așteptarea unei biografii”**, însă sfâșiat de efuziuni lirice și străfulgerări lucide, eroul său liric se vede perindându-se de-a valma prin zilele săptămânii ca printre recifuri proiectate simultan atât în **“floarea din fereastră, încheiată la toți nasturii”**, precum și în tânărul **“Adam evadat din scripturi, ce răsfoiește străzile, timpurile, privirile...”**

Desigur că această vânătoare de păreri răsfoite la infinit ar putea oricând eșua într-o ocupație lipsită de noimă, dacă, spuneam la început, nu ar exista o axă, ce ar da sens și substanță fugarei noastre treceri pe pământ. Sensul pare a se releva autorului și implicit cititorului printr-o frumoasă parabolă, întâlnită într-o sfântă zi de Vineri în catedrala Sfinților Apostoli Petru și Pavel (de la Roma?): **“iepu ele de câmp, pasărea albă și calul nătărău”** care au veni să se

roage în altar, fiind la un moment dat strălumiți prin lumina vitraliilor de imaginea reciprocă a propriului lor chip imuabil împlinit de Domnul.

Ziua în amiaza mare, de rând cu alte alegorii, care, negreșit, trebuie să se întâmple o dată pe zi sau într-o zi dată nouă "inefabil și imprevizibil" "încă din copilărie", rămân astfel drept mărturisiri sufletești ale unui credincios slujitor al scânteii divine și al Cuvântului nerisipit în van, ci numai atunci când razele bucuriei și dogoarea suferinței ți-au umplut cu putere și vis toate pânzele vieții...

27 aprilie 1999

Ion Hadârcă

DATE BIOGRAFICE

Născut la 3 iulie 1941 în comuna Zeicani, județul Bălți, într-o familie de țărani. După absolvirea școlii medii se înscrie la facultatea de fizică și matematică a Institutului Pedagogic din orașul Bălți. După o jumătate de an este admis prin concurs - ca actor - la Teatrul dramatic din Bălți. Își continuă cariera actricească la teatrul "Luceafărul" din Chișinău.

Primele sale nuvele au apărut pe paginile revistei "Nistru" în 1962. Din 1967 este membru al Uniunii Scriitorilor din Moldova. În 1969 absolvește facultatea de regie a Institutului Unional de Cinematografie din Moscova, iar în 1975 devine membru al Uniunii Cineaștilor din Moldova.

Ca regizor și scenarist, a produs o serie de filme artistice și documentare: "O singură zi", "Colinda", "Povârnișul", "Casa pentru Serafim", "Țipătul păsării de noapte", "Fii fericită, Iulia", "Paralela 47", "Pământul nu uită", "Mama", "Surorile", "Codrii în toamnă", "Balada lemnului", "Vlad Ioviță" ș.a. Ca scriitor, publică trei cărți de proză și una de poezie. Este și autorul a două piese de teatru: "Alexandru Lăpușneanu" și "Cutremurul".

Unele lucrări literare și cinematografice sunt cunoscute și apreciate de către cititorii și spectatorii din Ucraina, Germania, Anglia, Polonia, Rusia ș.a.

În anii 1987-1989 activează în calitate de consultant la secția dramaturgie a US din Moldova; în 1989-1990 - șef al Direcției arte și relații cu uniunile de creație ale Ministerului Culturii; 1990-1994 - prim-viceministru al Ministerului Culturii și Cultelor; 1994-1995 - șef de secție al Uniunii Scriitorilor; 1995-1997 - director al Centrului Național de Studii Literare și Muzeografie "M.Kogălniceanu".

Din anul 1997 este consilier prezidențial în problemele culturii și cultelor din Republica Moldova.

C U P R I N S

NU TE TEME, DRAGĂ, DE IARNĂ	4
CURÂND DUPĂ ÎNTOARCEREA MEA	6
DELIR SPECIFIC SPIRITELOR FOARTE LUCIDE	9
MĂ ENTUZIASMEAZĂ COMPORTAMENTUL	11
INEFABILUL ȘI IMPREVIZIBILUL	14
AM ZUGRĂVIT O PAJURĂ	16
IMPRIMATE ÎN MEMORIE	18
VIOLENȚĂ INSTANTANEE	21
AR MAI FI...	23
RĂNILE MELE	25
CINEVA MI-A BĂTUT ÎN UȘĂ	27
ÎNCĂ DIN COPILĂRIE	28
RUPE, DOAMNE...	30
SUNT LA UN HOTAR	32
ZIUA ÎN AMIAZA MARE	34
ÎNTIND MÂNA	36
DE CE STEAUA...	39
DISTINSUL POET	40
POIBILUL IMPOSIBIL	42
FLOAREA DIN FEREAȘTRĂ	44
ACUM	46
ASTĂZI AM PROPUȘ SPRE VÂNZARE	47
ÎNTR-O PÂNZĂ DE LUT ȘI VISARE	48
DATE BIOGRAFICE	51